

Trenta-vuit emissores, al començament d'enguany

Televisió privada a Catalunya: un llarg preàmbul

Locals, comercials, institucionals...

Només calgué —i aviansen prèviament de com calia fer-ho— connectar la banda cinquena del canal 35, i les imatges, unes imatges per primera vegada distintes, apareguren en pantalla. Era el dia 7 de juny de 1980 i ho havien aconseguit tres-centes accions de cinc mil pessetes cadascuna i una dosi enorme de voluntat. *Televisió Cardedeu*, el nom d'un petit poble de Vallés Oriental, esdevenia, així, la primera emissora lliure de televisió. La primera a funcionar, perquè, prèviament, hi havia hagut molts

V. P.

intents de canals privats de televisió —més o menys ambiciosos— disposats a trencar el monolitisme de les ones de TVE.

El grup d'accionistes havia establert uns límits molt precisos, per tal d'evitar que qualsevol persona es pogués fer amb el control de l'emissora que, per més inri d'independència, no tenia cap lligam amb l'ajuntament local. Tot i això, la mà de govern civil va ser dura.

Com dura ho fou amb tots els projectes de televisió, local, comercial, comercial, institucional, que floriren els primers anys de la dècada al Principat.

Unes emissores que han mantingut una presència tenaç en alguns casos i que —de tota manera— han abraçat el màxim espectre possible.

Des d'un radioaficionat de Mataró, que emetia films «porno» per al satisfet veïnat, fins als projectes d'emissores comarcals, com ara el que van intentar els ajuntaments d'esquerra del Baix Llobregat, a partir de la xarxa d'emissores locals de ràdio; una veritable allau d'imatges inundà les freqüències dels aparells a Catalunya. El país de dalt, com en altres coses, va al davant.

Josep Martí Gómez feia

una llista a principi d'enguany de trenta-vuit projectes televisius en marxa, en diverses fases. Ara en són més. Algunes d'aquestes televisions, la majoria, han emès amb l'ajuda dels ajuntaments, com ara el cas de la de Sabadell, que va iniciar les emissions el 31 d'agost de 1984. *TV-Sabadell* emet el dilluns i el dimarts el partit de futbol de l'equip local i un programa amb concursos, més un espai informatiu.

Algunes altres emissores, com la de Puigcerdà, deriven de la projecció i la realització de vídeos; d'altres es relacionen amb algun partit polític, com ara *Tele-Avant*, un projecte propiciat pel PCC. N'hi ha que han sol·licitat permís davant la Generalitat per a emetre com una televisió privada. I, encara, n'hi ha algunes que no gadueixen, precisament, dels favors municipals; aquest és el cas de la TV de Pineda, un poble on l'alcalde duu vint-i-dos anys en el càrrec.

Tot i així, deixant a banda d'altres iniciatives més generals a tot l'estat, el projecte més ambiciós va ser el de *Televisió Catalana, SA*, nascuda l'any 1977, a partir de les aportacions que van fer catorze mil accionistes, disposats a aconseguir ràpidament el canal de televisió en català que només arribaria, anys després, a través de la TV3.

Televisió Catalana, SA, mai no va arribar a emetre amb una certa regularitat, i tots els seus projectes, inclosa la revista *L'Espai*, que fracassà, i els més de cinc mil metres quadrats de l'hotel La Florida, del Tibidabo, on pensaven instal·lar els estudis, van acabar esdevenint el testimoni d'una idea que —aleshores— no va poder ser: una televisió privada i en català.